

— Кой отъ двама ни върши по-голѣма работа — Слънцето или азъ? — рекълъ Дъжда.

— Слънцето, — отвърналъ керимидчията. Ти какво вършишъ? Ти само ми прѣчишъ на работата. Слънцето ми суши керимидитѣ, отъ него имамъ полза, а отъ тебе вреда.

Дъжда се облещилъ отъ думитѣ на керимидчията и нищо не посмѣлъ да каже. Тогава и двамата тръгнали пакъ и спрѣли при единъ градинарь:

— Кой отъ двама ни върши по-голѣма работа — азъ или Дъжда? — попитало Слънцето.

— Разбира се, че Дъжда, — отвърналъ градинарьтъ, — той ми пои градината, той ми дава повече плодове. Безъ него моитѣ рѣще сж вързани, и азъ ще трѣбва да умра отъ гладъ.

Слънцето нищо не отговорило, навело глава и двамата съ Дъжда тръгнали да си вървятъ. Изъ пжтя Дъжда казалъ на Слънцето.

— Слушай, Слънчо, то се видѣ, че хората на могатъ и безъ двама ни, та затова искамъ да ти кажа, да се сдобримъ и никога вече да не се караме. Нали чу, какво казаха керимидчията и градинарьтъ? Много или малко, никой не може безъ насъ. Азъ трѣбвамъ за едни хора, ти за други. И двамата вършимъ полезна работа. Богъ е надарилъ всѣкиго съ по нѣщо хубаво, за да бжде полезенъ на хората. И двамата съ тебе трѣбваме еднакво на земята. Нито само съ тебе, нито само съ мене може да има животъ. Затова, дай ржката си, и нека никога вече не се караме. Отъ разправиитѣ нѣма полза никой.

Слънцето се съгласило, подало ржка на Дъжда и двамата се сдобрили.

Отъ тогава до днеска Слънцето и Дъжда не се каратъ никога.

Георги Хрусановъ